

Petr Nacházel

Poutník

Broženi

Zrození

Narodil jsem se v Holandsku. Odporná země. Blata, mlhy, smrad z moře a ráj pro různá individua. Ve městech to bylo celkem dobrý, teda když měl člověk prachy. Jenže my moc prachů neměli... jak jinak.

Máma si vydělávala všelijak... Taky si myslím, že můj fotr není můj opravdový fotr. Kdo je mým otcem doopravdy, nevím, snad nějaký námořník, nebo černoprdelník, anebo, a to spíš, pobuda, chcete-li, zloděj.

Když byl v té době někdo zloděj, tak byl většinou i vrah. Šlo to k sobě, ty dvě řemesla se přitahovala jak hovno přitahuje mouchu. Že to je divné přirovnání? Tak jestli se ti to, chlapče, nelíbí, tak to dál nečti, zalez pod peřinu a modli se, abych k vám nepřišel na návštěvu.

Tak Holandsko...

Slané moře, slané ryby a slaná půda navíc většinou zarostlá tuhým bordelem, už ani pořádné lesy tam tenkrát nerostly. Všechny padly za oběť stavbě lodí. Rostly tam jen takové remízky, křoviska dost velká na to, aby se do nich pohodlně schovala tlupa grázlů, která pak tyranizovala okolí. Navíc nás každým rokem pravidelně navštívily záplavy.

Obyčejný človíček neměl zastání a páni byli horší, než ten největší lotr. Zkoušelo se leccos, aby člověk nepřišel k úhoně, dokonce i různé masti...ale nic nepomáhalo. Nic. Až do jisté doby. A odtud bych chtěl začít svůj příběh.

XXXXX

Můj fotr, zapomněl jsem vám ho představit, se jmenoval Jean van der Logoos. Mně říkali Verner, tenkrát jsem byl asi desetiletý smrad. Bydleli jsme v jedné malé vsi, naštěstí dost daleko od moře, protože já moře nenáviděl.

Ale zpátky k fotrovi: Byl mastičkářem, vyučil se tomu u jednoho Žida, který strávil půlku života někde na velkém ostrově u Indie. Co to Indie je, to tenkrát nevědělo moc lidí, nebo lidí, se kterými jsme se my setkávali.

Fotr byl někdo! Kurýroval lidi s bolestmi kloubů, zubů i padáním vlasů. Na všechno, jak jsem později zjistil, používal stejnou mast. Když jsem mu to řekl, zmlátil mě tak, že jsem myslel, že vypustím duši. Však jsem mu to taky potom vrátil... ale nepředbímejme.

Von fotřík nebyl úplně blbej, měl od toho Žida, kterého vlastnoručně zabil při jednom menším pogromu, jednu knihu. Sice neuměl číst, ale leccos si odvodil a pokusy na mne i na sobě odzkoušel. Ne vždy to ale vyšlo...

XXXXX

„Pocem, harante zkurvenej! Počkej až tě chytnu, floutku jeden, zadarmo tě živit nebudu!“ Láteřil dole tatík, já byl ale pevně zaháknutý mezi krovy na naší stodole. Dolů jsem za žádných okolností jít nechtěl. Fotr se ale naštvál a začal po mně házet různé náradí. Když vzal do ruky vidle, začal jsem vyjednávat.

„Počkej!“ Křikl jsem na něj. Víím, že by mne trefil. „Du dolů, ale nic mi neuděláš!“ Mlčel, jen ty jeho malá podlá očka mu hrála. Usmíval se.

„Slez!“

„Nic mi neuděláš!“ Zase nic neřekl. Pořád jsem tam být nemohl. Pomalu jsem začal sestupovat po konstrukci dolů. Odhadoval jsem, jak se zachová. Byl však nevypočitatelný. Já jsem pořád zvažoval, jestli jsem ho nasral hodně, nebo málo.

„Ták a mám tě! Pacholku! Já tě...“ Přemýšlel, čím mě zfláká, ale nic neměl po ruce. Pak objevil hrabičky. Používali jsme je na vyhrabávání slepičinců z kurníku. Popadnul je a druhou rukou mi stáhl kalhoty. Nařezal mi jich asi padesát. Prdel jsem měl rozbitou na kaši. Moc jsem neřval, věděl jsem, že ho to vzrušuje a bejval by mě pak jistě umlátit. Když už ho bolely ruce a u mě neměl žádnou odezvu, tak toho nechal. Nebavilo ho to.

„Hajzle! Budeš poslouchat! Živím tě!“ Pomalu jsem vstával a osahal si zadnici, byla od krve, navíc ty hrabičky byly plné svinstva z posranýho kurníku. Musel jsem pod vodu, pořádně si vydrbat zadnici.

Kulhal jsem ke studni, byl tam čerstvej kýbl. Vždycky tam je. Každý, kdo tam jde, tak naplní nové vědro. Došel jsem na místo, ale kýbl byl rozkopnutý na zemi. Zaúpěl jsem. Fotr. Jednou ho zabiju. Udělal to schválně. Hodil jsem kýbl do vody a začal točit klikou. Studna byla hluboká. Bolelo to. Pak jsem si sednul do kýble, bylo to... asi jako když se do vás zakousne tisíc čertů.

Po koupeli jsem si otcovou mastí potřel inkriminovaná místa. Kdysi jsem mu ji šlohnul, však mě za to taky pořádně zmydlil, ale nedostal ze mě, kam jsem ji schoval. Pak jsem se šel zašít do stodoly. Mám tam takovou schovávačku. Jedná se o skrytou místnost. Je vlastně už v sousedním stavení, ale nikdo o tom neví. Jen já. Objevil jsem ji náhodou, když jsem chytal kočku a prošlápl prkno. Kočku jsem nechtyl, ale k prknu se vrátil, normálně bych to nedělal, ale zabořil jsem se tam dost hluboko a něco mi říkalo... Vylomil jsem prkno a pod ním uviděl tunel. Kam, to jsem netušil. Vlezl jsem dovnitř a soukal se prachem dopředu. Vedlo to k sousedům. Když jsem se doplazil na konec, tak jsem nadzvedl poklop. Vylezl jsem na druhé straně do malé místnůstky, asi tři metry dlouhá a jeden a půl široké. Na zemi byl prach a nějaký nepořádek. Byl jsem dost překvapen. Neměl jsem o tom ani tušení a to jsem byl u sousedů na půdě pečeněj vařenej.

Po nějakém čase jsem si to tam uklidil a provedl pár úprav. Především jsem si směrem k sousedům vyvrtil takovou malou díрку, abych věděl, kde se nacházím. Zjistil jsem, že nejsem u nich na půdě, ale ve špajzu. Bylo to divné, protože oni sem neměli žádný vchod, nebo jsem na něj prostě nepřišel. Sřezil jsem to tajemství jako oko v hlavě, bůhví, kdo to tu postavil. Zlato, ani žádné jiné cennosti jsem tam ale nenašel...

xxxxx

Tehdy to byl to pro mne ráj, nikomu jsem o něm neřekl, což se později ukázalo, jako velice vhodné... Po výprasku jsem tam strávil dva dny, fotr chodil po stavení a naháněl mě. Píchal vidlemi do slámy, a já se mu ze shora smál. Druhý den, když už jsem to nemohl hlady vydržet, slezl jsem dolů. Máma byla taky pěkně zřízená, nějakěj zákazník jí dal co proto.

„Brý den.“ Pozdravil jsem. Otec na mně vrhnul nevraživý pohled, já ale neuhnul.

„Smrade jeden! Co civíš?! Kde ses flákal? Koukej vykydat, nebo tě roztrhnu vejpůl, sprátku pitomej!“ Matka se kurýrovala v koutě a ani se neotočila, když jsem se objevil ve světnici.

Šel jsem vykonat to, co mi otec nakázal. Věděl jsem moc obře, že mě bude trápit až do večera.

Dlouho po západu slunce jsem se teprve dostal ke smradlavé rybí polévce. Byla studená, protože otec nechtěl, aby se zbytečně topilo. Matka byla zase někde pryč, tak jsem ze spíže ukradl kus bůčku, co si otec schovával na horní polici a zalezl do stodoly na seník.

Ráno se fotřík sháněl po bůčku, ale nic nenašel. Máma už byla doma, tak si na ní vybíjel zlost.

Nebránila se. Byla zvyklá od něj snášet urážky a ponížení toho nejhrubšího zrna. Několikrát jsem měl chuť vzít hák a propíchnout ho, ale byl to živitel rodiny a já bych si pod sebou akorát podřízl větev.

Vím, že mu matka chodila také na bůček, nebo na šunku, několikrát jsme se tam spolu srazili... Co mohla dělat, když jí téměř nic nedával.

„Mám hlad.“ Oznamil jsem mu. Ruka se mu zastavila v prostřed úderu. Otočil se.

„Hlad? Mladý pán chce asi výprask.“ Nic jsem neřikal, jen jsem na něj civěl. Konečně uhnul pohledem, to bylo poprvé, myslel jsem si, že teď přišla ta chvíle, kdy se to všechno láme.

Mýlil jsem se.

Fotr vzal židli a hodil ji po mně. Mířil ale výš, shýbnul jsem se, ale nebylo to nutné. Za mnou stál totiž cizí chlap a fotr cizí chlapy v sednici neměl rád. Věděl, že to nevěstí nic dobrého. Chlapíka židle zasáhla do prsou a povalila ho. Fotr mi hodil nůž a spolu matkou vyskočili oknem. Muž se začal pomalu zvedat, byl to ohromný zrzavý vazoun s velikou jizvou přes celou tvář. Měl jen jedno oko a přeražený nos, u boku se mu houpala bambitka.

Lupiči!

Ze zadu jsem k němu přiskočil, zaváhal jsem, ale pak jsem si uvědomil, že tenhle by mi žádnou milost nedopřál a tak jsem pevně sevřel nůž a ze zadu jsem ho bodnul do ledvin, jak nás to učili starší kluci. Asi jsem ho zasáhl špatně protože chlap zařval, chytnul mě za ruku a přehodil před sebe. Byl dost překvapen, že si na něj dovolil malý kluk. Ta vteřina údivu mi stačila. Nůž jsem dosud pevně třímал v rukou a vši silou mu ho zabodl do břicha. Proběh jsem mu mezi nohama a vyřítit se VEN z místnosti. Na dvorku zuřil boj. Otec s matkou se tam bránili dvěma banditům, jeden z nich měl meč a zle na otce dotíral.

Vedlejší stavení už hořelo a já věděl, že by bylo nejlepší zmizet. Pak MĚ ale něco přimělo, abych svůj záměr změnil. Popadnul jsem vidle a zezadu se pomalu přikradl k jednomu z banditů. Otec ani matka se ke mně nedívali, věděli moc dobře, že moji přítomnost nesmí prozradit. Srdce mi tlouklo jako o závod. Ten s tím mečem měl už otce na lopatkách. Neváhal jsem a vidle zarazil do útočnickových zad. Půlka želez mu zajela do těla, neměl jsem ještě moc sílu. V tu chvíli ale druhý útočník udělal výpad a ošklivě otce zranil na hlavě. Vytrh jsem vidle z toho prevíta. Matka okamžitě zvedla jeho meč a oba jsme společně zaútočili na zbývajícího padoucha. Trochu se zalekl a couval k rohu, kde byla studna. Jak couval, tak zakopl o přistavený kýbl a svalil se na zem. Přiskočil jsem k němu a bodnul mu vidle do obličeje. Cloumal sebou, tak jsem vidle vytrhl a bodnul ho do břicha a znova a znova. Konečně se přestal hýbat. Máma se svalila vedle do bláta a těžce oddychovala. Šel jsem k otci. Krvácel.

Řekl jsem matce:

„Dostaň ho odsud pryč a vymej mu ránu.“ Nechápavě se na mne podívala.

„Dělej, živí rodinu, nechci skončit na ulici.“ Kupodivu vstala a naložila si hekajícího otce na rameno. Ani nevím, kde ještě v sobě vzala tu sílu, ale dotáhla ho do stavení. Vzal jsem vidle a vydal se ze dvora. Kradl jsem se potichu podél plotů, v dáli jsem slyšel nářek nějakých ženských. Poslouchal jsem. Nikde nikdo. Pak jsem narazil na dva mrtvé útočníky, měli velkou díru v hrudníku, asi mušketa. Po chvíli jsem zahlédl skrz plot, jak dva takový zarostlí kolohnáti znásilňují sousedovic dceru, bylo jí sotva dvanáct a nebyla ani moc hezká. Kdyby byl jeden, tak bych jí pomohl, ale takhle...

Plížil jsem se dál. Zahlédl jsem tři jezdce, jak jedou z vesnice na sever.

Vrátil jsem se nazpět a schoval se u sousedů v kůlně. Když jsem se chtěl opřít o dveře, tak jsem do něčeho narazil. Do něčeho měkkého... Otočil jsem se. Byl to Hans, byl přitlučený na vratech a měl rozříznuté břicho, lezla z něj střeva. Krve by se ve mně tenkrát nedořežal, teď bych se tomu akorát zasmál, ale tenkrát mi do smíchu moc nebylo.

Agáta přestala konečně řvát. Postoupil jsem o krok vpřed a díval se mezi plaňkama co se děje na dvoře. Jeden z těch ničemů jí podřízl hrdlo a teď se oba ukájeli na mrtvole. Jednomu z nich se to evidentně nelíbilo, ale ten druhý povídal, že teďka už je konečně klid. Čekal jsem.

Po čtvrt hodině toho nechali a šli rabovat po baráku. Opatrně jsem se za nimi vydal, respektive za jedním. Byl ve stodole. Halapartnou přehraboval slámu, pozoroval jsem ho. Neohlížel se. Rychle jsem se k němu rozběhl s vidlemi v rukou. Napíchnul jsem ho jak slanečka. Svalil se na zem a nevydal při tom ani hlásku. Srdce mi bouchalo jako před mrtvicí. Zhluboka jsem dýchal. Po chvíli jsem se uklidnil, ale to ten druhý začal volat svého kolegu. Rychle jsem ho zahrabal do slámy a vylezl nahoru na stodolu. V ruce jsem měl těžký kámen. Zase jsem čekal, mezerou mezi prkny jsem viděl, jak se opatrně ten druhý přibližuje. Šel s vytasenou šavlí. Vešel do stodoly, byl těsně pode mnou. Zdvihnul jsem kámen a oběma rukama ho hodil vši silou dolů. Kámen mu dopadl přesně na hlavu, chlap sebou praštil na zem. Seskočil jsem. Srdce mi už tak nebušilo. Naložil jsem oba ničemy na vozík a táhnul je k domovu. Ti dva zastřelení, co jsem uviděl na cestě, zmizeli pryč. Nikoho dalšího jsem už nezahlédl. Zajel jsem domů a pořádně zabezpečil bránu. Šel jsem opatrně do sednice. Byla tam matka a zavazovala otci ránu, měl jí dost širokou, ale ne hlubokou. To bylo dobré. Udiveně na mně pohlédla, nechala otce otcem a vyřítla se ke mně. Objala mě. To bylo poprvé. Možná, že někdy dříve mě také objímala, ale na to si nepamatuji. Nevěděl jsem co mám dělat, jemně jsem ji od sebe odstrčil.

„Sousedí jsou mrtví.“ Povídám. Matka sklopila oči, nic na to neřekla. „Ty dva hajzly co jim to udělali, jsem zabil.“

Vytřeštila oči.

„Zabil? Jak si je zabil?“

„Vidlema.“ Odpověděl jsem. „Přivezl jsem je sem, měli bychom je skrmit.“ Matka si sedla na otcovu postel. Sklopila hlavu.

„Skrmit?“ Opakovala tiše.

„Co s nimi? Prasata nemaj co žrát, tak co! Postarej se o něj, já to zařídím.“ Kývla. Smutně se na mne podívala a dokončila obvaz na otcově hlavě. Vyšel jsem ven a cestou dolů odtáhl toho tlustýho, co mě napadl jako první a naložil ho na vozík.

Prohlédnul jsem stáje, měli jsme tam čtyři vepře, byli docela pěkní, asi osmdesát kilo. Naložil jsem ty tři na vozík a dotáhl do chlívků. Nikdo nemusí vidět, na čem si ty prasata pochutnávají. Jednoho jsem tam předhodil, byl to ten co zranil otce. Čuníci ho začali zatím jen očuchávat, viděli mně tam, tak si nebyli jistí, ale hlad a chuť na nezvyklý žrádýlko je brzy přemohly.

Pustili se do něj a vesele si u toho chrochtali. Bylo to zajímavé. Klektáky si načali porci a stoličky rozdrtily i nejtvrďší kosti. Za dvě hodiny byl chlapík sežraný i s botama. Těch bylo škoda, byly docela dobrý, ale lézt do stáje se mi už nechtělo. Pašáci se povalovali na boku a funěli.

Šel jsem se podívat na otce. Byl při vědomí a s matkou si něco šeptali. Když mě spatřili, tak přestali. Otec byl nějak zaražen, prohlížel si mně.

„Je nakrmeno.“ Matka polkla. „Dal bych si něco k jídlu.“ Řekl jsem a sednul si za stůl. Vstala a šla ke škopku. Otec si mne pořád prohlížel, tak jsem se na něj otočil.

„Ano?“ Zeptal jsem se ho.

„Ehmm, no... Maminka povídala, že si byl u sousedů?“

„Jo.“

„A... jak to tam vypadá...?“

„Agátu znásilnili a podřízli a starej Hans je přitlučený na vratech.“

„A... ty si prý zabil...“

„Jo. Jeden už je skrmenej. Moc jim chutnal.“ Matka přede mne postavila porci polévky a velký krajíc chleba.

„Víš synku.“ Povídal otec. „Není úplně normální, co jsi udělal, víš. Já vím, moc jsem na tebe s výchovou neměl čas, měl jsem... moc práce, taky je těžká doba...“ Díval jsem se mu do očí.

„Ale... neviděl tě někdo?“

„Ne.“

„Taky jsem zabil člověka, ale ne v deseti letech, ty jsi jich zabil...pět?“

„Jo.“ Už jsem pomalu dojídal. Ale pak jsem mu pověděl:

„Jestli tady na mne a na mámu jenom šáhneš, tak zabiju šestého.“ A vyšel jsem z místnosti na dvůr. Oba jsem tam nechal, ať si to nějak přeberou.

Sousedi se už venku začali trosit. Když mě viděli, tak se Hedvika, to byla matka Hanse, našeho souseda přibitého na těch vratech, zeptala: Jak je u vás? Zůstal někdo naživu?

„Zůstal, teto. Podářilo se nám je zahnat a zabarikádovat se vzadu.“ Smutně pokývala hlavou.

„Měli jste velké štěstí.“ Její oči byly ale plné závisti. Dodal jsem:

„Otec je zraněn.“

„A matka?“ Chtěla ještě vědět.

„Matka je v pořádku.“ Zase pokývala hlavou. Nakonec jsem se dozvěděl, že v každé domácnosti někoho zabili, v každé, kromě nás.

xxxxx

Večer k nám začali chodit pro masti a obvazy. Tatík nebyl moc chytrý a léky prodával dráž, než obvykle. Všichni remcali, že je židák, a že chce vydělat na lidském neštěstí, ale on se jen smál. Naštěstí se nikdo nešel podívat k nám do chlívku...

Druhý den po neštěstí otec vstal a šel se trochu projít, venku ho odchytili sousedi a chtěli od něho koupit další léky. Když něco prodal, tak se šel se mnou podívat do vepřína. Tam mi pomohl hodit toho druhého chlapíka prasatům. Čuníci už na něj čekali a vesele chrochtali, když viděli, že přijde zase bašta. Co čert ale nechtěl, jednalo se o toho lumpa, kterého jsem trefil kamenem. Když ho čuníci začali očichávat a přátelsky do něj šťouchat, chlapík se probral. Nejdřív se jen tak motal, myslel jsem, že s ním tak hází ti vepři, ale on byl živej. Překulil se na záda a prasata mu začala ožírat nohy, rychle vstal, chtěl od nich utéct, ale byla do něj pěkně zakousnutá.

Otec zavrával. Pravda, nebyla to pěkná podívaná, ale lump dostával to, co si právem zasloužil. Chtěl se překulit přes hrazení výběhu, ale seknul jsem ho přes ruce. Podíval se na mne a začal prosit. Otec mu šel na pomoc, ale majznuj jsem ho také. Rychle toho nechal.

Prasata si toho grázla stáhla k sobě a s šíleným řevem ho žrala. Byla jak pomínutá, asi jim chutnalo daleko více, když věděli, že „bašta“ je živá...

Otec zvracel a já pro jistotu propíchal zbylé tři kumpány na vozíku. Když jsem skončil, byl už pryč.

Řval na celé kolo, že jsem satanovo dítě a že mě proklíná. Asi zapomněl, co ti pacholci udělali u sousedů a že on sám vyvázl jen s mojí pomocí. Znovu jsem ho majznuj, tentokrát do hlavy. Zhroutil se na zem. Matka mi ho potom pomohla dotáhnout nahoru do postele. K večeru ale přišel k sobě.

Po této příhodě otec dočista zblbl, prodával sousedům mazání za nehorázné ceny a mlel něco o konci světa. Měl prý vidění, že nájezd na vesnici byl dílem ďábla a že všichni zahynem jeho rukou,

přítom po mně významně pošilhával. Nakazil tím i matku. Seděl jsem v koutě místnosti a poslouchal otcovy nářky. Těmi svými slinty si získal nějaké posluchače, ale hlavně víc nepřátel.

Po vsi se začalo proslýchat, že otce i matku posedl zlý duch a že může ohrozit i ostatní. Začali se potají scházet a radit se, co s tím. Vedla je stará Hedvika, která nejvíce proti nám štvála.

Chodil jsem spát do seníku, do sednice jsem nechtěl, otec byl blázen a pořád vyráběl nějaké nové zázračné nápoje. Byl jak u vytržení, napadaly ho nové a nové recepty, přidával do toho další příměsi. Vařil to při úplňku a nutil nás ty jeho odvary pít. Některé byly hnusné a některé celkem ušly. Den před tím, než si pro nás přišli, otec uvařil obzvlášť nechutnou kombinaci prasečích výkalů, střev krys, nějakých brouků a všelijakého dalšího svinstva, že mi bylo blbě jen jsem vešel do sednice. Hlava se mi z toho pěkně motala, matka zvracela v koutě a otec pln bláznivé naděje míchal ten kotel nad ohněm. Že prý dostal vnuknutí...

Chtěl jsem se otočit a zmizet, ale chytil mě, měl přeci jenom mnohem větší sílu než já a nacpal do mě to horké svinstvo. Šíleně se u toho chechtal. Zaklonil mi hlavu, abych to nemohl vyzvrátit a nutil mě polykat.

Pak mě chvíli nechal a zpíval u toho nějaké verše. Že prý konečně porozuměl té knize a že z nás budou boháči. Nic jsem na to neříkal, měl jsem vztek, že jsem ho posledně nepraštil víc. Mohl být pokoj. Asi po hodině mě propustil a já šel s těžkým břichem do stodoly na slámu.

Ráno byla zima a já se brzy probudil. Chtěl jsem vstát a nakrmit slepice a králíky, ale uslyšel jsem takový divný šrumec za plotem. Vykoukl jsem opatrně na dvůr.

Už tam byla většina sousedů, všichni po zuby ozbrojení. Pak vtrhli dovnitř. Na nic jsem nečekal a vyběhl po žebříku nahoru. Vlítli i do stodoly, ale já jsem bleskurychle odkryl poklop a prolezl tunelem k susedům. Tam jsem byl v suchu. Odklopil jsem tašku ve střeše a podíval se ven na ulici. Otce s matkou vedli někam pryč, celý dav vedl nějaký mnich. Ostatní prohledávali dům. Někdo navrhoval, že se to tu má spálit, ale stará Hedvika křičela že ne, protože by chytnul i její barák. Celá ta lůza nakonec odkráčela někam směrem k návsí. Co se tam dělo jsem neviděl. Byl tam hrozný hluk, někteří ještě hledali mne, ale většina jich už odešla. Asi po třech hodinách začal z náměstí stoupat dým, doprovázel to veliký radostný křik. Vůbec mi tenkrát nedošlo, co se děje.

Až teprve třetí den jsem se v noci odvážil vylézt ze skrýše a jít se podívat na náměstí. Pořád mi bylo špatně z toho otcova posledního koktejlu. Motal jsem se a co chvíli se musel zastavit. Měl jsem mžítky před očima a horečku. To, co jsem tam ale spatřil, mě šokovalo. Uprostřed rynku stály dva zuhelnatělé sloupy a na nich přivázané ohořelé zbytky mých rodičů.

Málem jsem omdlel, otce jsem nijak nelitoval, koledoval si o to, ale matka, to bylo něco jiného...

Zůstat jsem tam nemohl, skončil bych jako oni. Musel jsem pryč. Ale kam? Věděl jsem, že máma má v Amsterdamu dvě sestry a že tam mají obchod, nebo nějakou živnost, ale netušil jsem přesně kde, ani jakou. Mělo to být kousek od hlavního náměstí v malé uličce. Šel jsem opatrně domů, ale někdo mě viděl a začal dělat povyk. Utekl jsem pryč z vesnice. Měl jsem hrozný vztek, ale musel jsem co nejrychleji pryč, směrem k blatům, tušil jsem, že za mnou pustí psy. To by byl konec.

Utíkal jsem co mi síly stačily, opravdu jsem za chvíli slyšel psí štěkot. Byli ale dost za mnou. Ještě více jsem zrychlil. Běžel jsem přímo do bažin. Bylo to nebezpečné, ale nedalo se nic dělat, nebylo jiné východisko. Cestu jsem jakžtakž znal, ale v noci a po tom děsivém zážitku... zkrátka, nebylo to jednoduché. Měl jsem však štěstí, tu stezku jsem našel a bažiny překonal. Dostal jsem se na dohled cesty, po které občas jezdily kupecké vozy. Zalezl jsem do houští a přečkal tak do rána. Celou noc jsem probečel.

XXXXX

Ráno byla mlha a chladno. Měl jsem na sobě jenom slabé kalhoty a tílko, nic víc. Vydal jsem se dál, nevěděl jsem, kterým směrem leží hlavní město, šel jsem po cestě, odhodlaný se na to někoho zeptat. Pozdě odpoledne jsem potkal několik kupeckých vozů, hlídaných vojáky. Zeptal jsem se kočího, ale ten po mě švihnul bičem, uchechtl se a křikl:

„Zmiz!“

Dostal jsem šílený vztek, chtěl jsem po něm hodit kámen, ale bál jsem se vojáků. Těch jsem se zeptat neodvážil, šel jsem tedy dál. Sbíral jsem nějaké plody a v potoce se mi podařilo najít nějaké škeble, byly docela dobré, ale věděl jsem, že jenom s tímhle dlouho nevystačím. Naštěstí se mi už tolik nemotala hlava. Měl jsem ale pořád velký hlad. K večeru jsem dorazil na okraj nějaké vesnice. Co to

bylo za ves jsem nevěděl, protože jsem nikdy nebyl mimo tu naši. Vyrobil jsem si pořádný klacek a do kapes dal příhodné kameny. Takto ozbrojen jsem se vkradl do vesnice. Psi po mně štěkali, ale každý se bál vystrčit nos. Loupil jsem v kurnících docela svobodně. Přežral jsem se syrových vajec, až jsem hekal. Také jsem si obstaral kabát, byl sice trochu větší, ale to mě nevadilo. Pak jsem zaříznuv jednu slepici a vytratil se ze vsi. Tam jsem teprve zjistil, že si ji nemám stejně kde a na čem upéct, tak jsem jí zahodil do trávy. Odpoledne jsem potkal zase kupeckou karavanu. Civěl jsem na ně u kraje cesty, jeden vůz zastavil.

„Kampak jdeš, mládenče?“ Zeptal se mě postarší chlápek sedící na kozlíku.

„Za tetami do Amstru.“ Povídám mu. Chlapík se usmál a řekl:

„Tak to deš hochu špatně. Ten leží na druhé straně, my jedem do Woerdenu, jestli chceš, tak můžeš jet s námi, odtamtud jezdí vozy do Amstru.“

To se ví, že jsem chtěl. Naskočil jsem vedle něho na kozlík, chlapík se usmál a položil mi ruku na koleno.

„Tak ty jedeš až do Amstru. Hmm a jak to, že nejsi s rodiči? Co?“ Chtěl vědět můj dobrodinec.

„Protože... rodiče zabili.“ Řekl jsem po pravdě.

„Jo, jo, je špatná doba chlapče.“ A posunul mi svojí ruku blíž ke stehnu. Nic jsem na to neříkal, myslel jsem, že to je něco jako... že mě chce uchlácholit. Jeli jsme dál a on povídal a povídal a držel mě při tom za ruku. Začalo to být už nepříjemné, ale nechtěl jsem být nevděčný, tak jsem to nechal být.

K večeru jsme zastavili kousek od vsi a rozdělali oheň. Byla to ta ves, kde jsem den před tím loupil v kurnících. Po slepici, co jsem zahodil do trávy nebylo ani památky a tak jsem musel vzít za vděk tím, co mi můj dobrodinec dal. Byl jsem mu za to moc vděčný. Když jsem šli spát, tak mi povídal, že bysme měli spát u sebe, že nám nebude aspoň zima. Nic jsem proti tomu nenamítal. Byl jsem sice zvyklý spát sám, ale nechtěl jsem ho urazit.

Večer se ke mně přitiskl a začal mě hladit, nebylo to příjemné, snažil jsem se myslet na něco jiného, ale on nepřestával, chtěl jsem se mu vyškubnout, ale bylo pozdě. Ten parchant mi svázal ruce za zády, stáhnul kalhoty, do pusy, abych neřval, mi narval kus hadru a znásilnil mě tam. Byla to totální hrůza. Nakonec mě ještě zfackoval a svázaného hodil do vozu. Ráno to zopakoval, ale víc mi při tom nařezal. Brečel jsem celou noc a celou cestu. On se jen tak usmíval a šklebil se jak snadno přišel ke klukovi. Že prý mě prodá Židům na obětování. Měl jsem vztek, ale nic jsem nezmohl, byl jsem jeho majetek a všichni z karavany to uznávali. Vzpomínal jsem na toho vozku jak po mě švihnul bičem. Mělo to pro mne být dostatečné znamení. Horečně jsem se snažil přeříznout provazy, nechtěl jsem aby mne znova znásilnil, ale šlo to těžko. Nakonec se mi to přeci jenom podařilo, rozedřel jsem je přes ošoupanou postranici vozu. Drkotali jsme se po cestě, on se občas otočil, zkontroloval jestli jsem na vozíku a pak čučel dál na cestu. Moc nemluvil. Na druhé straně vozíku jsem nohou nahmatl kovový předmět, byla to tyč. Krátká, podobný pešek měl můj otec. Nohou jsem si ho opatrně podal, musel jsem dávat pozor, aby mne neviděl. Ruce jsem měl raději za zády, tak to šlo těžko, nakonec se mi tu tyč přeci jen podařilo nahmatat a vydolovat. Popadl jsem jí, chlapík se otočil, ale já ho vši silou praštil do obličeje. Byla to taková rána, že vyletěl na silnici a zůstal tam ležet. Vyskočil jsem za ním a dalšími dvěma údery ho sprovodil ze světa. Naskočil jsem do vozíku, popadnul všechno co by se mi cestou mohlo hodit a pelášil do lesa.

Pádil jsem jak pomínutý několik minut. Když už jsem si byl jist, že mě nedohoní, tak jsem trochu zpomalil. Běžel jsem ještě nějakou chvíli, když jsem před sebou viděl cestu. Posadil jsem se a odpočíval. Trochu jsem se najedl, zase mi kručelo v břiše. Po chvíli po cestě jely vozy. Nevěřil jsem svým očím, byly to tytéž vozy, před kterými jsem utíkal!

Ležel jsem bez hnutí v hustém křovisku. Naštěstí ale nezastavily. Pak mi to došlo. Cesta objížděla tento nesjízdný kus lesa a já se tak málem prozradil...

Jak vozy projely, tak jsem rychle přeběhl přes cestu a utíkal jsem zase dál. Za chvíli jsem uviděl vesnici, bylo to pár baráků. Čekal jsem na večer.

xxxxx

Kdyby se mě tenkrát ujali správní lidé, tak bych vyrostl v to, čemu vy lidé říkáte dobrý člověk, ale mě vychovaly Tety. A když jsem se konečně po měsíci protloukání k nim dostal a objevil jejich dům, kde vedly nejstarší řemeslo světa tak... tak začala má pravá výchova. Byl jsem hladový a vyhublý, navíc jsem měl horečku. Ujaly se mně...

Nebudu zde popisovat ty nechutnosti, co ty dvě bestie se mnou dělaly, ale můžu říct akorát jedno. Bylo to opravdové peklo na zemi.

Po šesti letech se mi konečně podařilo utéct. Měl jsem poněkud rozšířen anální otvor a mé choutky taky asi nebyly zrovna normální. Doteďka mám vztek, že obě zemřely přirozenou smrtí.

Po mém útěku zůstal jeden mrtvý zákazník. Myslely si, že mě ovládly a zlomily, ale já jen čekal na příležitost.

Šest let.

Když jsem se vrátil, abych jim oplatil jejich „pěči“, zjistil jsem, že obě už nejsou mezi živými. Jeden jediný rok mi chyběl, abych si na nich zchladil žáhu. Ale zůstal tam Alfons a tomu jsem za čas, který se mnou strávil, zaživa upekl nohy v krbu. Všechny ty děvky se na to musely dívat.

Poslední rok, co mě drželi ve své moci jsem dost zesílil, hodně zesílil, přikovali mne dole ve sklepech a tam se na mne ukájela půlka města. Pak se mi povedlo vyviklat jedno pouto. Toho tlustého radního jsem uškrtl řetězem, kterým jsem byl přikován ke zdi. Zprvu jsem si neuvědomoval svou sílu a poměrně dobrou odolnost, tak jsem utekl nejkratší cestou z domu. Dneska bych se zachoval jinak...

XXXXX

Po té hrůze jsem se nechal najmout na loď co plula do Nového světa. Byla to tenkrát stále velká neznámá a já makal jako plavčík na škuneru jménem Betty. Betty byla galeona, trojstěžník, byla to lehká a rychlá loď. Na přídi měla vyřezanou mořskou pannu, jež zasněně hleděla do dálky. Lodi velel starej mořskej vlk jménem Thomas Smartson. Byl to krutej chlap, za jednu cestu obvykle nechal pověsit pět mužů na ráhno. Říkal tomu rozcvička. Vybral si vždy jednoho z chlapů a toho buzeroval a otravoval, až to ten chlap nevydržel a napadnul ho. Za to šel viset, Smartson si pak vybral jiného a tak to šlo pořád dokola...

Všichni to věděli, ale nikdo to nikdy nevydržel, každý z chlapů se mu zdaleka vyhýbal. Mě si celkem oblíbil, taky jako jediný jsem se ho nebál, to co jsem si prožil, se se službou u Thomase Smartsona nedalo vůbec srovnávat.

Cesta do Nového světa trvala z Holandska tři týdny. Když jsme se pak vylodili v jednom městě, které se jmenuje dnes Savannah a které se od těch dob pěkně změnilo, tak jsem najednou neměl žádnou práci. Zpátky jsem nechtěl. Nakonec, asi po týdnu bloudění po zablácenejch ulicích, jsem se nechal najmout do rybářského závodu. Porcoval jsem ryby a tak jsem se docela naučil zacházet s nožem. Závod vedl jeden tlustý Angličan, který měl tak ošklivou dceru, že si ji nechtěl nikdo vzít. Ten pán se jmenoval Samuel Gordon, nosil podivnou světlehnědou buňku a měl nechutně navoskovaný malý knírek. Chodil pomalu a strašně se potil, všechny nás nenáviděl a pořád nám nadával. Jeho dcera Rebeca chodila s ním a šklebila se na nás.

Přísahal jsem, že tu čubku zabiju. Byla tak hnusná a zlá, že jsem si na ní taky jednou počkal, když šla z divadla. Podříznul jsem ji a naložil do jedné staré bedny, které byla připravena k odeslání dál do vnitrozemí. Bednu jsem zatloukl a zmizel.

Zajímalo by mě, co dělali, když ji otevřeli...

XXXXX

Potuloval jsem se po celém východním pobřeží nového kontinentu a nechal se najímat jako příležitostný dělník. Dlouho jsem se nikde nezdržel, potřeboval jsem prachy a to byl problém. Párkrát jsem někoho zamordoval, ale balík peněz se tím vydělat nedal. Byla to zlatá uřednická léta a já dnes na ně rád vzpomínám, všechno bylo tenkrát pro mne nové a zvláštní. A taky mnohem jednodušší, neexistovali žádní právníci, nebo jich alespoň nebylo tolik. Když se vám někdo nelíbil, tak jste ho jednoduše zabili, nebo mu podpálili barák. Žádné dlouhé cavyky.

Po roce bloudění jsem se dostal do Philadelfie. Jednalo se spíš o větší vesnici než město, centrum sice kamenné, ale jinak samá nuzná chatrč. Bylo to největší překladiště otroků, jedním z obchodníků byl Benjamin Silverstein. Nechal jsem se u něj zaměstnat jako hlídač té lidské zvěře, kterou sem vozili z afrických pralesů.

U něho jsem se seznámil s chlápkiem jménem Kord. Kord byl vyčouhlej hubeňour s kalnýma očima, na první pohled to byl podvodník a tak jsme si hned padli do oka, bohužel, jak se později ukázalo, byl mnohem vyčůranější než já.

Kradli jsme spolu pytle s moukou a prodávali je v noci jednomu Holanďanovi, ten je vozil k sobě domů, kde je přesypal do jiného pytle a pak je zase prodával Silversteinovi druhý den na trhu. Jemu ale bylo brzo divný, že se mu ztrácej zásoby, vyhlásil odměnu pro toho, kdo mu toho zloděje chytí. Chlapi rozepsali hlídky a poctivě jsme se všichni střídali, já jsem si bral hlídku vždycky s Kordem, tak nebylo co řešit... Až do jednoho večera.

„Tak kolik?“ Zeptal se Kord.

„Já myslím... tak šest pytlů?“ Nadhodil jsem.

„Hmm, není to málo?“

„To je dobrý, bylo by to moc nápadný.“ Povídám mu, už mě ta práce nebavila. Holanďan sice platil dobře, ale na nějaké utrácení to nebylo. Chtěl jsem vypadnout zase někam pryč a ne se pořád z někým dělit o tak mizerný zisk.

„Tak to budem mít brzo hotový.“

„Jo a nezapomeň rozbít vzadu ty prkna, aby bylo vidět, kudy zloděj vniknul.“ Připomenul jsem mu ještě.

„Neboj.“

Jak jsme domluvili, tak jsme udělali, převzali jsme hlídku a zbraně od předchůdců a chodit kolem skladu. Pak, když uběhla asi polovina hlídky, jsme se do toho pustili, já popadnul dva plné pytle a běžel s nimi k plotu. Tam jsem je přehodil a běžel zpátky. Znova naložil další dva a zase... Když jsem si nakládal poslední dva třicetikilové pytle na záda, najednou se všude rozžehly pochodně.

„Tak tady je, pane! To je ten zloděj!“ Slyšel jsem Kordův hlas.

„Tak se podívejme, mladý pan Verner...“ Začal náš zaměstnavatel, kterého sem Kord přivolal. Došlo mi příliš pozdě, že mě Kord prodal s vyhlídkou na tučnou odměnu. Musím tedy říct, že já jsem uvažoval o podobné věci. Kord mně ale předběhl...

Shodil jsem ze sebe ty dva pytle a vrhnul se na Korda, ze zadu mne ale chytly něčí silné paže a dostal jsem obuškem herdu do hlavy. Matně si pamatuji, jak mě svázali.

Někdo se ptal: „Co s ním?“

Kord pohotově odpověděl:

„Měli bychom mu dát zavyčenou, pořádně mu zlámat hnáty a pak ho hodit do moře.“ Pár chlapům se roztáhly rty do úsměvu.

Bude nakládačka, těšili se. Kdo by si nechtěl bouchnout do svázaného člověka, ani já bych nebyl výjimkou.

„Není to příliš?“ Zeptal se Silverstein.

„Není...“ Ujišťoval ho můj bývalý parťák. „...vokrádal vás už dost dlouho a to, pane, zaslouží pořádné nářez. Teďka jdete domů, my už se vo něj postaráme.“ Žid něco zamumlal, ale nakonec mě těm parchantům nechal napospas.

„Tak, zmrde, myslel sis, že nás tu budeš vokrádat, co?!“ Utrhl se na mne Kord. Pak do mne začali bušit. Pokoušel jsem se krýt, ale moc to nešlo. Řezali mne hlava nehlava, bavili se tak asi půl hodiny, pak jsem ztratil vědomí. Probral jsem se až druhý den ve vodě. Plaval jsem v moři na dohled od pevniny. Všechno mě strašně bolelo. Sotva jsem držel hlavu nad vodou a nechal se unášet k pobřeží.

„Přistál“ jsem u něj asi po třech hodinách, od chvíle, co jsem se probral. Když mě vlny vyhodily na kamenný břeh a já se odkulil stranou, došlo mi už, že se mnou není něco v pořádku. Normální člověk by byl nejspíše mrtvý, ale já, tedy kromě toho, že jsem měl úplně fialové tělo od modřin, už jsem i celkem mohl hýbat nohama. K večeru mi srostly i ruce. Modřiny a podlitiny zmizely do druhého dne. Byl jsem ale strašně slabý a hladový. Hledal jsem mezi kameny něco, čím bych se nasýtil. Našel jsem pár mušlí a nějakého kraba, taky jsem snědl chciplou rybu. Když už jsem mohl chodit, tak jsem bloudil po pláži hltal škeble a přemýšlel, co se to se mnou děje.

Vzpomněl jsem si na otce a na ty jeho lektvary a záchvaty těsně před smrtí, ve kterých tvrdil, že má vidění a že pochopil význam knihy. Další den, když už jsem byl dostatečně silný, jsem si provizorně spravil šaty, sehnal pořádný klacek a vydal se zpátky do města.

Plížil jsem se nočními ulicemi a nakukoval do lokálů, kde jsem tušil, že by mohl být Kord. Měl jsem chuť ho zaživa stáhnout z kůže.

Načapal jsem ho až druhý den. Zvracel před jedním z bordelů, ve kterém byly mladé černošky. Vzal jsem ho za rameno a vedl ulicemi. On si vůbec neuvědomoval, kdo jsem a co se s ním chystám udělat. Pro ostatní jsme byli normální dva lidé vracející se z flámu. Celou cestu pořád něco blábolil, ale nedávalo to žádný smysl.

Dotáhnul jsem ho do polorozpadlých doků na jih od města. Bylo to tu léta opuštěné a já měl tudíž dostatek času nachystat si ho na to, až se probere.

Přivázal jsem ho k jednomu rozpěrnému trámu, co držel pohromadě střechu a svlíknul ho donaha. Přinesl jsem nějaké prázdné bedny, provázky, zavázal mu oči a čekal. Když se konečně nad ránem probрал, tak sebou začal házet a vyhrožovat. Já jen chodil okolo něj a nic jsem neříkal. Pak jsem vzal kus rozbité okenní tabule a říznul jsem ho na hrudníku. Začal rvát:

„Co to k čertu provádíš, ty nevíš, kdo já jsem!?! Počkej, ty hajzle, až zjistím, co si zač! Já jsem spolumajitel pana Silversteina, ty osle! Koukej mě pustit! Já až tě dostanu! Kdo... co jsi!?“ Křičel. Strhnul jsem mu pásku. Zamžikal, jak ho oslepilo ranní slunce. Byl jsem schovaný za ním, aby mě nemohl vidět. Čekal jsem, až se úplně rozkouká. Pak jsem předstoupil před něj.

„Vernere...“ Po vyslovení mého jména se počural. Začal kňučet:

„Já vím, seš na mne naštvanej, ale pochop, to se srovná, můžeme se pustit do podnikání spolu, já...já jsem teďka na tom moc dobře...určitě ti seženu nějakou dobře placenou práci...Já, já...jak to žes...?“

„Jak to, že jsem naživu?“ Pomohl jsem mu.

„No...“

„Víš, já totiž nejsem člověk. Myslel jsem si, že ano, ale asi ne. Je to dlouhá historie a tobě není souzeno, abych ti ji vyprávěl.“ Povídám mu.

„Počkej, počkej! Můžu se nějak dohodnout! Nabízím ti podílnictví. Mám, mám teď dost peněz. Opravdu, můžu ti taky pomoci. Jsem teďka hlavní hlídač u toho židovského parchanta, víš. Dost na mne dá, můžu se dohodnout. Neprohlopíš.“ Sliboval a nabízel, huba mu jela a vůbec nevnímal, co jsem mu sdělil. Byla to prohnaná liška. Ale já stejnou chybu nedělám dvakrát.

„Víš co s tebou udělám, Korde?“

Zavrtěl hlavou.

Usmál jsem se.

„Neblázni, člověče, dohodnem se, dám ti prachy, spoustu peněz... Vyberu toho Židáka, stejně jsem na to už myslel a pak se vypaříme. Jen ty a já, nebo každéj sám, jak chceš.“ Žadonil a sliboval.

„Nejdřív ti popotáhnu tady kousek kůže...“ Ukázal jsem mu na hrudník. „...pak ti k tomu uvážu támhle ty krabice a ty ti vlastní vahou stáhnou kůži až dolů k pind'ourovi. Pak ti vypíchnu voči, aby si mě nikdy nepoznal a pak se uvidí.“ Oznamil jsem mu.

„Ježiš marja, Vernere! To né, jsme přece kámoši, já vím, seš na mne nasranej, já bych byl taky, ale tohle...“ Zase se počural. „Ty vole!“

Jak jsem slíbil, tak jsem se pustil do krvavého díla. Kord řval, plival po mně a pak jenom řval, sednul jsem si na velký rezavý sud, opřel se o trám a koukal, jak krabice pomalu klesají k zemi. Jak sebou mlel a házel, tak krabice stahovaly kůži rychleji, když jenom visel, tak to šlo velice pomalu. Brzy to zjistil, ale bolest ho stejně nutila sebou mlít. Nakonec mu povolil svěrač. Ještě že ty doky byly v dost špatném stavu a tak tam docela foukalo, jinak bych se z toho smradu asi pozvracel. I tak tam byl hroznej puch. Když upadnul v půli cesty do bezvědomí, tak jsem ho polil vědrem, co jsem tam měl nachystané. Řval a házel sebou, ještě víc než prvně, voda bylo totiž slaná.

Nakonec jsem k němu přistoupil a rezavým hřebíkem jsem mu propíchnul obě oči. Zase padnul do bezvědomí. Toho jsem využil. Sundal jsem ho z trámu a vyříznul mu jazyk. To proto, aby mne nemohl prozradit, věděl jsem, že Kord neumí psát.

Nakonec jsem odříznul krabice a zabalil ho do jeho šatů, aby nevykrvácel. Šel jsem do města a prvnímu strážníkovi jsem řekl, že jsem slyšel ze starých doků hrozný řev, ať zavolá doktora, že se tam určitě někomu něco stalo.

Druhý den se po městě vyprávělo o chudákovi, kterého někdo ošklivě mučil. Korda zavřeli do starobince kombinovaného s blázincem. Za rok jsem se za ním jel podívat, to už jsem byl vážený obchodník, ale nepředbíhejme, než k tomu došlo, událo se mnoho věcí a odteklo mnoho krve.

Než jsem Korda opustil, tak jsem z něho ještě dostal, kde má schované prachy. Rád mi všechno vypověděl a navrch přidal, kdy jede můj bývalý zaměstnavatel s penězi do banky.

Počkal jsem si na něho. Nejdřív jsem se ale zastavil v té špeluňce kde Kord bydlel a z podlahy vyndal dvě prkna. Byli tam dva pytlíčky stříbrňáků, jednalo se o odměnu, kterou za mně dostal. Už z ní ale dost „upil“ a prohýřil s děvkama.

Další den, pamatuji si, že to byla středa, jsem si počíhal na bývalého šéfa.

Jel do sousedního městečka na voze se dvěma pomocníky, kteří tvořili improvizovanou ochranku. Ta banka nabízela lepší úroky a mimochodem ji vedl další Žid a jak se říká: vrána k vráně...

Nachystal jsem se na ně v jedné zatáčce. Koupil jsem pro ten případ křesadlovou pistoli a dlouhý nůž. Židák seděl na vozíku vedle vozky a vzadu hlídal James, urostlý pořízek, kterého si Silverstein najmul, jako osobního strážce.

Vynořil jsem se ze křoví a chtěl jakoby přejít silnici. Vozka zpomalil, Žid na mně něco sprostého zakřičel, ať se klidím z očí, nebo tak něco. Došel jsem do půli cesty, tam jsem se zastavil, šáhnul za pás pro pistoli a zamířil na kočího. Vyšel výstřel, z hlavně se zakouřilo a když se dým rozptýlil, tak jsem zjistil, že na lavici sedí oba. Silverstein poněkud kašlal, ale rychle se vzpamatoval. Vozka po mně švihnul bičem a sám se sháněl po zbrani, to už taky James seskakoval a řítit se ke mně.

Musel jsem improvizovat a to já nemám rád.

Dosud jsem nevěděl, jak jsem silný a rychlý. Na Korda jsem to nepotřeboval, protože byl opilý, ale tady se ve mně probudilo zvíře. Přikrčil jsem se a když byl James ode mně asi tři metry vyrazil jsem jako nosorožec do útoku. Napálil jsem ho přímo do břicha, oba jsme se kutáleli po zemi. Můj protivník nemohl popadnout dech a já to měl tedy lehčí. Zabořil jsem mu oba ukazováky do očí a pak jsem mu tam narval i palce. Najednou jsem ale ucítil příšerný horko v zádech. Byl to vozka a ta jeho pistole, udělala mi do zad pěknou díru. Odkutálem jsem se z Jamese a pokoušel se postavit, šlo to těžko, ale nakonec jsem se zvednul. Otočil jsem se, musel být na mně asi nepříjemný pohled, soudě podle toho, jak kočí vyjeveně zíral. Místo aby práskli do koní a nechali mě tam, tak jen nevěřičně civěli. První se vzpamatoval Žid, šmátral v truhlíku pro další bouchačku, ale to už jsem byl u něj a stáhnul ho z kozlíku. Žuchnul na zem jak pytel mouky. Vozka nemohl natáhnout zámek a tak utekl na druhou stranu povozu. Nějaký zhoubný smysl pro povinnost mu velel, zůstat u svého pána. Pokoušel se spravit tu pistoli, ale nedařilo se mu. Mé tělo se dávalo pomalu dohromady, vylezl jsem na vozík a skočil po vozkovi, tomu se ale konečně podařilo opravit zaseknutý mechanismus a vypálil po mně. Kule mě minula o dobrých deset centimetrů, ale černý prach, kterým byla naládovaná, mi popálil obličej. Jen tak tak jsem stačil zavřít oči. To už bylo trochu moc... Dopadl jsem na kočího a zase jsme se začali kutálet. Řval jako pomínutý a bušil do mě pěstičkami. Když jsme se konečně zastavili, ležel jsem na něm. Začal jsem ho škrtit, on se zase pokoušel mi ruce rozevřít, ale neměl šanci. Až tady jsem si naplno uvědomil jakou mám sílu. Zajel jsem svými prsty do krku jak do másla a zastavil se až o obratle. Mladík zachroptěl a ztuhnul. Pomalu jsem se zvednul a otevřel oči, měl jsem přes ně červenou mlhu, ale jakž takž jsem viděl. Spatřil jsem Silversteina, který když zjistil, jak náš souboj dopadl, vzal do zaječích. Namířil si to k lesu. To mi částečně vyhovovalo, protože nebudou žádní svědci... Silversteina jsem dostihl hned na prvním stoupání, funěl a nemohl dál. Sednul jsem si vedle něho a klidně spustil:

„Víš kdo já jsem?“ Žid zakýval hlavou. Potil se jak prase a podle toho taky smrděl. „Fajn, asi víš, co budu od tebe chtít.“ Pokračoval jsem. Zase zakýval a prosebně se na mne podíval.

„Dobrá, nic ti neudělám, ale asi ti je známo, co se stalo s tím dobrákem Kordem.“ Silverstein zase zakýval hlavou.

„Výborně, nechceš být taky stáhnutej z kůže, vid’?“ A ukázal jsem mu svůj kinžál. Když uviděl mojí polomačetu, zbledl.

„Budeme společníci.“ Navrhnul jsem. Bylo na něm vidět, jak horečně přemýšlí. Pak zase kývnul, já už jsem ale tušil, že si hledá zadní vrátka, jak se z té šlamastiky dostat. Jeho vypočítavý pohled se mi vůbec nelíbil.

„Asi si zjistil, že mě nemůžeš jen tak zabít...“ Otočil jsem se a ukázal jsem mu holá záda, kde jsem měl rychle se hojící jizvu po kulce. V jeho očích byl strach a zděšení.

„Pojedeme do banky a tam mi dáš půlku svých úspor, pak tě pustím. Jestli zkusíš nějaký podraz, tak jseš mrtvej a s tebou i tvoje děti. Sežeru je k vobědu.“ Povídám mu a ještě jsem dodal: „Víš proč mám

takovou sílu?“ Silverstein zakroutil hlavou. „Protože žeru lidi, беру si jejich duše.“ A udělal jsem na něho zlý kukuč. Žid se celý rozklepal a konečně promluvil. Sliboval, že mi vydá peněz, co budu chtít, jen ať jeho rodinu nechám na pokoji.

„Dobrá.“ Řekl jsem nakonec. „Teď pojedem do banky, tam mi dáš podpisová práva na svůj účet.“

XXXXX

Jak jsem řekl, tak se i stalo. Bankéř, rovněž Žid, asi neměl Benjaminu rád. Měl radost, když zjistil v jakých je Benjamin nesnázích. Dokonce si nás vzal stranou od ostatních, abychom měli na jednání klid.. Představil se jako Izák Gromu. Když mi vydal půlku peněz a získal jsem podpisové právo k jeho účtu, zeptal se mě:

„A co s ním teďka, vašnosti, ráčíte udělat?“ Nechápatě jsem se zatvářil. „No, je jasné, že tohle není standardní situace... a že...“

„Co navrhuje?“ Přerušil jsem ho. Bankéř se zamyslel, zkoumavě si prohlížeje Silversteina „Je tu jeden bordel pro pány, pořád tam shánějí mladé chlapce, nebo různé trosky na pokusy...“

Benjaminovi a mně se spustila čelist. První se probral Silverstein:

„Ty pse jeden! To mám za to, že sem ti pomohl v začátcích a přesvědčil kolegy obchodníky, aby si u tebe uložili peníze?! Já tě...!“ A chtěl vstát. Zatlačil jsem ho zpátky do křesla.

„Já dělám pro tebe jen to nejlepší, takhle tě budeme muset zabít, Benjamine. Tam se ti bude líbit.“ Izák se hlasitě zasmál svému vtipu a jeho zlomyslný vrásčitý obličej nevěstil nic dobrého. Nic nehrál, jeho nenávisť k Benjaminovi mě překvapila. Až později jsem se dozvěděl, že Silverstein prodal půlku jeho vzdálených příbuzných do otroctví, protože neměli na splácení šílených úroků.

Izák Benjaminu dlouho hledal a objevil ho až tady v Americe. Vetril se do jeho přízně a tak dlouho přesvědčoval Benjaminu, aby si u něho uložil peníze, že ten to, udolán vysokými úroky, které Izák nabízel, udělal. Gromu dlouho přemýšlel, jak na něho a osud mu přivál do cesty mne.

„Ten váš nápad s tím bordelem se mi líbí, jen bychom mu měli vyříznout jazyk, aby nežvanil.“

Navrhnul jsem.

„Souhlasím, ale pokud už jste to někdy nedělal, tak bych to nechal odborníkovi. Je nutné, aby se nám zboží nepoškodilo. Samozřejmě, že hradím veškeré výhrady s tím spojené.“ Lehce se uklonil. I já jsem se uklonil, rychle svázal vzpouzející ho se Benjaminu a do pusy mu narval roubík.

Pak jsme s Izákem vedli celý večer hovor o tom, co počít dál. Izák potřeboval moje peníze a já zase někoho, kdo umí podnikat a hlavně kdo má přehled a známosti. Nakonec jsme se dohodli na tom, že si vyberu zbytek peněz, Izák mi sežene lidi a já se s nimi vydám do Afriky pro otroky. Byl v tom trochu risk, ale Izák byl podobná šelma jako já a tak jsem mu důvěřoval.

XXXXX

Druhý den se u mého nového kumpána, který mi rovněž nabídl pro začátek střechu nad hlavou, objevilo podivné individuum. Byl to vyhublý postarší Indián. Ošklivý byl jak noc, ještě ošklivější než Rebeca. Měl u sebe jen malou koženou brašnu přes rameno.

„To je Miguel.“ Představil mi ho Izák. „Je to odborník.“ Dodal a společně jsme odvedli chlápka do sklepa, kde byl zavřený Benjamin.

„Jak jsme se dohodli.“ Řekl Izák a dal Indiánovi pytlík s penězi. Ten, aniž by je spočítal si ho pověsil k opasku. Pak otevřel brašnu a vyndal z ní malý nenápadný nožík. Sedl si na tlustý ocha a prudce mu vytrhl roubík, rychle mu šáhnul do pusy a než mohl Benjamin zareagovat, čistě mu odfiknul jazyk u samého kořene. Takovou rychlost jsem ještě neviděl. Byl hotový za dvě vteřiny. Jazyk položil na stůl a nacpal vzpouzejícímu se Benjaminovi do pusy nějakou houbičku. Přiznám se, že jsem měl tenkrát dost vratká kolena. Izák na mně mrknul a povídá:

„Dobrý, co?“ Nejistě jsem přikývnul a chtěl něco říci. Miguel byl ale už na odchodu, tak jsem raději mlčel. Když odešel, zeptal jsem se:

„Co to bylo zač?“

„Miguel?“ Usmál se Izák. „Je to potomek původních obyvatel, ale není to Indián. Jeho předkové žili víc na jihu, prováděli hrozné lidské oběti. Povídá se, že Miguelův dědeček byl veleknězem toho jejich kultu.“ Pokrčil rameny Izák. „Je to celkem jedno, hlavně, že nám pomohl.“ Za týden ho prodáme, je ale potřeba, abyste ho nejdříve zbavil všech zubů, to mají zákazníci rádi...“

Byla to tvrdá škola a následná dobrodružství v Africe mě zbavila jakýchkoliv zábran a citu. Stal jsem se váženým obchodníkem a měli jsme tři otrokářské lodě, které náležely do klanu Modré růže. To byla největší společnost na Západě, zaštiťující obchod s otroky. Po letech jsem se vydal do Amsterdamu, abych našel své Tety, jak už jsem psal na začátku

Tety byly obě po smrti a já si našel alespoň pár lidiček, o kterých jsem věděl, že byli našimi častými návštěvníky. Vrátil jsem jim to i s úroky, sebral jejich peníze i rodinné štěstí.

Do Ameriky jsem se vrátil na ještě větší lodi. Izák se rovněž činil a rozšířil naše impérium tak, že jsme se stali nakonec největší uskupení v Modré růži.

Byl čas vyzvat dosavadního šéfa na souboj.

XXXXX

Problém ale byl, že nikdo nevěděl, jak šéf Modré růže vypadá. Tedy, přesněji řečeno, vědělo to jen velmi málo lidí, které jsme zase neznali my. Věděli jsme pouze, že je zadobře s anglickými vládnoucími kruhy a s králem. Kromě toho měl kolem sebe bandu hrdlořezů, kteří tasili šavli při nejmenší zámince vypátrat jeho totožnost nebo úkryt. Samuel Hordy, jak se šéf jmenoval, byl tajemná osobnost a majitel neuvěřitelného množství peněz. To všechno dohromady tvořilo lákavou výzvu pro mne i pro mého židovského kumpána.

S Izákem jsme moc dobře věděli, že stát se lídrem klanu nebude vůbec jednoduché, ale zisk by byl pohádkový. Ještě lepší by bylo, kdybychom Hordyho drželi živého a Miguel by už z něj vytáhnul, kde má schované poklady.

Jak říkám, čekal nás tvrdý oříšek. Izák nenápadně začal šířit fámy, že se někdo snaží vypátrat Hordyho totožnost. Čekali jsme, co se bude dít.

Věci se daly velice brzy do pohybu. Do hostince, kde čepoval Smutný Harry, se začali scházet divní týpci, které jsme ve městě nikdy předtím neviděli. Po nějaké době odcházeli zadním východem nebo štolou, kterou tam Harry nechal vykopat. Pár našich nejlepších mužů je sledovalo. Práce to byla velice nesnadná a delikátní, protože pánové byli velice ostražití. Pochytili pár kurev a pasáků, nějaké rváče a problémové lidi a začali je vyslýchat. Zajímalo je, kdo má zájem o Samuela Hordyho. Výslechy byly velice kruté a my, i přes to, že jsme měli šéfovu důvěru jsme se jich nesměli zúčastnit. Jen jednou jsem zahlédl, jak tahají štolou těla napůl stažená z kůže a zohavená ohněm.

Vytipovali jsme si pár práškačů, kteří věděli, že někdo pátrá o identitě šéfa a kteří to za tepla donesli výš. Ty zmáčknul Izák a s pomocí Miguela z nich promptně vytáhl, komu tu informaci donesli. Dostali jsme tři jména: první byl Smutný Harry, čemuž jsme se moc nedivili, protože to byl pingl, tak se rozumělo samo sebou, že bude informace posílat výše. Jednalo se mu o kšeft a o přežití. Toho jsme vynechali, protože Harry byl malá ryba. Druhý byl Jonathan Finc, příležitostný chmaták, ale na můj vkus moc bohatý a protřelý. Něco na nás hrál a zdálo se nám, že je to levá. Třetí osobou byla bordelmamá od Strakatý kozy. Obstarožní bába, která kupovala mladá děvčata do bordelů. Jmenovala se Linda Simonová a vážila dobrých sto kilo. Jen ještě podotknu, že měřila sotva pět stop...

Byla to uječená, zlá ženská. Tu jsem si vzal na starost já. Chodila sama potmě do palírny vzdálené tři bloky od jejího „pracoviště“. Sledoval jsem bábu asi tři dny, chtěl jsem si být úplně jistý, že vše proběhne v klidu.

Akci jsme naplánovali na třetího září. Byla to sobota a každý bude mít trochu víc upito a nebude to nic nápadné. Když dotyčná osoba nebude den k dispozici.

Jonathana si vzal na starost Izák a já se vydal po svých. Miguel už na nás netrpělivě čekal.

Nebylo moc času.

XXXXX

Bylo kolem jedenácté večer, když se bába vypořádala s jednou dívkou ven z bordelu. Dívka podpírala babku, která si to neomylně namířila do pánenice. Děvče jí mělo posloužit k tomu, že když jí dojde hotovost, aby měla čím zaplatit. Linda tohle dělala často a majitel palírny Adam Hogue nebyl vůbec proti.

Vydal jsem se za babkou v přestrojení kulhavého žebráka a sledoval okolní cvrkot. Na první pohled se všechno zdálo být v pořádku, ale něco mi říkalo, že tu cosi nehraje. Tahle část ulice byla téměř prázdná a vožralové byli nějak moc ožralí a motali se nějak... nepřesvědčivě, nějak moc opravdově. Nenápadně jsem se rozhlédl a díky svému velice dobrému zraku jsem zaznamenal na okolních střechách pár postav.

Léčka.

To slovo mám rád, ale jen když není určena na mne. Někdo nás vodil za nos. Odklidil jsem se nenápadně ze scény. Musel jsem rychle varovat Izáka.

V jednom vchodu jsem ze sebe schodil ty špinavé hadry a mazal za Izákem. Věděl jsem, že je kousek od nákladního přístavu, kde měl Jonathan dohlížet na vykládku otroků. Nevěděl jsem přesně kde je a tak jsem začal nahlas volat. Jonathana jsem se drze zeptal, jestli ho tu někde neviděl, ale byl nějaký nervózní a neuctivě mě odbyl. Nemohl jsem si to pro zachování image nechat líbit a přitisknul jsem ho na zábradlí. Začal se honem omlouvat a rychle vycouval pryč. Když jsem se otáčel, zahlídl jsem v podpalubí vedle namačkaných černochoů i pár po zuby ozbrojených ničemů.

Další past. Někdo v naší skupině zradil.

Izáka jsem našel v jedné lepší nálevně nedaleko přístavu, kde si držel hlavu v dlaních.

„Co jé?“ Šťouchnul jsem do něho.

„Ty se ptáš? Po tom všem!“ Úkosem se na mně podíval.

„Byla to past.“ Prohodil jsem jako by nic. Izák znenadání ožil.

„Past?“ Podivil se.

„Jo, past.“ Potvrdil jsem.

„Jak... a jak si na to přišel?“

„Na střechách byli nějakí chlapíci s mušketami a motalo se tam pár divnejch lidí. Když jsem se rozběhl sem, tak jsem tě schválně nahlas vyvolával, aby si se nepustil do nějaký voloviny. Podpalubí tý kocábky bylo plný ozbrojenýho mužstva. Někdo musel žvanit.“

„Jestli někdo žvanil...“ Zamyslel se Izák. „... tak jak to, že už nejsme u výsledku?“

„Nevím.“ Pokrčil jsem rameny, ale Izák měl pravdu. Jestliže někdo žvanil, tak... „Třeba o nás neví, nebo si jen chrání své bonzáky.“ Vyhrkl jsem. Izák se podíval starostlivě kolem dokola, jestli to někdo neslyšel, ale tohle byl slušnej podnik, tak jsme nemuseli mít obavu, že nás někdo poslouchá.

„Všechno je divný! Za svý lidi bych dal krk.“

„Budeme na to muset jinak...“ Řekl jsem, ale Izák mi skočil do řeči:

„Nezapomeň, že za týden odplouváš. Nemáme moc času.“

„Já vím, kdybych jen věděl...“ Stisknul jsem pěsti, až v nich louplo.

„Dej pokoj!“ Křikl. Víím že tohle nemá rád. Když jsem jednou někomu před ním vykloubil rameno, tak se z toho málem pozvracel.

„Já už vím jak na něj!“ Vykřikl jsem vítězoslavně. Izák se zase přikrčil a ohlédl se kolem. Pár lidí nasměrovalo své zraky k nám, ale můj přímý pohled je zase odradil.

„Zeptáme se Smutnýho Harryho.“ Řekl jsem už polohlasně.

„Vole!“ Zamračil se Izák. „Toho vynech, je to jen pitomej pingl a navíc jeho ségra se mi celkem líbí...“

„Blbče, ty ses zamiloval?!“ Zasmál jsem se na celé kolo. „Loupežník Izák se zamiloval! Dyt' seš vobřezanej! Dyt' by tě vyloučili z židovský obce!“ Dělal jsem si z Izáka legraci.

„Vernere, bejt to někdo jinej, tak už je mrtvej! Nedělej si ze mne a z Elizabeth srandu!“

„Je stará a vošklivá, do prdele, Izáku, tys snad na stará kolena ztratil rozum! Vzpamatuj se!“

„Kdo říká, že si ji vezmu. Můžem bejt spolu jen tak!“

„Vždyť můžeš mít mladší! Kup si nějakou černou, ta ti ještě zamete a když ji nebudeš denně řezat karabáčem, ale jen jednou za týden, tak za tebe položí život!“

Pokoušel jsem se ho přemlouvat, ale bylo to marné, Izák o tom nechtěl mluvit, řekl, že jsem hrozný prase a cynik a že na vedení Modré růže proto můžem zapomenout.

„Tak to ne!“ Znovu jsem vykřikl a pak tiše dodal:

„Já vodjedu příští týden do tý zkurvený Afriky a ty tu budeš potichoučku čmuchar. Zkus zmáčknout tu starou čarodějnici, zaslouží si to.“ Vybídnul jsem kumpána a odebral se domů. Čekalo mě tam jedno svázané černé děvčátko, které jsem si před půl rokem přivezl...

Zelené peklo, kam jsme po měsíci cesty strávené na moři přistáli, nás během čtvrt hodiny pohltilo. Prodírali jsme se pralesem a postupovali rychle k blízkým kopcům. Tohle bylo naše loviště. Naposledy jsme tu byli před dvěma roky, tak by tu mohl už někdo žít. Místa lovu pravidelně střídáme. Není dobré na jedno místo zajet víc jak jednou za rok. Domorodci se nestačí obnovit.

Bylo nás sto chlapů a dalších dvacet zůstalo na lodích jako záloha. Velel jsem tomuto výsadbku, i když můj zjev spíše představoval odrostlého kluka. Ze začátku jsem s tím měl problémy, ale potom, co pár troufalců narazilo, jsem požíval určitý respekt. Sám vůdce Modré růže mně několikrát výslovně zmínil ve svém vzkazu „K ostatním“ jak se jmenovaly jeho písemné rozkazy. Požíval jsem důvěru a hodlal jsem toho náležitě využít.

Před sebou jsme viděli vystupovat ze země kouř. Byla tu cítit přítomnost lidí. Sekáči na špici se střídali asi po pěti minutách, byly to čtyři party, které se neustále točily, díky tomu jsme postupovali poměrně rychle dopředu. Byl to, nutno říci, můj vynález a brzo se rozšířil i do jiných skupin. Nejenom za to si mě šéf považoval. Podél našeho štrůdlu šli vždy tři až pět lidí, kteří nám kryli křídla. Měli za úkol každých deset minut zapískat a dát tak najevo, že je vše v pořádku. V opačném případě byli tito zvědové mrtví a my tak měli nějaký čas se připravit na útok. Nestávalo se, že by zvěd zapomněl písknout, protože za to byly veliké tresty. Cukr a Bič to byla esa, která jsem neustále tahal z rukávu a udržoval si pozornost a respekt.

Zachránilo nám to život i tentokrát.

„Pane, pravé křídlo se neozývá...“ Přihnal se ke mně bledý James Kurton, náš vrchní dělostřelec.

„Zkoušel si ho volat?“ Chtěl jsem vědět.

„Ano pane, dvakrát... nic...“

„Připravit se k obraně! Roztáhnout! Krýte se!“ Vydal jsem rozkaz. Všichni muži okamžitě zalehli a tiše čekali, co se bude dít. Vzal jsem si Jamese stranou.

„Jamesi.“ Podíval jsem se chlapíkovi do tváře. Bylo v ní vidět napětí a strach. Raději by byl na moři u svých děl, ale pro jeho spolehlivost ho tahám všude sebou. Je nebo byl jedním z mála, kdo věděl o našem plánu s Izákem. „Nic se neboj, zvládli jsme to mnohokrát předtím, zvládnem to i teďka. Pudu to omrknout a uvidíme.“ James chtěl něco namítnout, ale věděl, že by stejně nepochodil. Dal znamení chlapům, aby nestříleli.

Plížil jsem se obezřetně trním a kapradím, co tu všude rostlo. Okolní džungle byla tichá, což nevěstilo nic dobrého. Pátravým zrakem jsem pročesával okolní prostor. Pak jsem narazil na stopy krve a po chvíli na tělo. Bylo šípy přišpendleno na několika místech ke stromu a někdo už ho zbavil rukou a uříznul genitálie. Jedním máchnutím nože jsem mu useknul hlavu a hodil ji asi padesát metrů před sebe, kde jsem tušil schované útočníky. Přitom jsem divoce zařval. Odpovědí mi byl sborový jekot, až mi zaléhaly uši. Z okolního křoví povstalo asi šedesát domorodců, v rukou měli kyje, podivná zbroušená dřevěná pádla a oštěpy. Nůž jsem zarazil do stromu a vytáhnul ze zádových pouzder dva meče. Byly to úzké Saracénské šavle.

Rozběhnul jsem se proti nim. První dva jsem seknul lehce do krku, dost na to, aby dali pokoj a já neztratil rychlost. Dalšího jsem probodl a čtvrtému useknul paži. Z otočky jsem dvěma dalším naseknul kolenní vazy a šestého propíchnul. Proběhl jsem nezraněn chumlem domorodců a otočil se k druhému kolu.

Celou tu dobu jsem nepromluvil ani nijak jinak se neprojevoval. Věděl jsem, že to udělá větší dojem. Tohle byli bojovníci, a ne ty jejich karikatury, co dnes chodí po světě. V tom mě zasáhly dva šípy, jeden do hrudníku a druhý do paže. Určitě byly napuštěné nějakým jedem. Musel jsem jim ukázat, co jsem zač. Meče jsem zapíchnul do země a pomaličku jsem si vytáhnul z rány jeden šíp po druhém, aniž bych vydal hlásku. Pravda bolelo to, ale nesměl jsem ztratit tvář. Když jsem šípy vytáhnul, obřadně jsem je zlomil. Domorodci se semkli blíž k sobě. Nebyli to žádní poseroutkové, škoda jen, že jich nezbude mnoho pro trh ve Filadelfii. Byli to silní pěkní chlapi. Protočil jsem své dva meče pro větší efekt a znovu se rozběhl do středu skupiny. Rozrazil jsem jejich štíty a jednoho z černochů propíchl, pak jsem se stočil bokem a švihnul prudce oběma rukama. Další dvě paže se oddělily a dopadly do trávy. Pokračoval jsem v tanci a dokončil ještě třetí kolo.

Pak jsem udělal něco, co ti černí d'áblové nečekali. Svě dva meče jsem zasunul zpátky do popruhů a vykročil k nim. Začali couvat.

„Jaza! Jaza kirš! Edola koho sum!“ Zařval jsem na ně v jejich jazyce, aby si klekli, že jsou v mojí moci. Doslovný překlad znamenal: „Vzal jsem si vaše duše!“

Černoši vypadali zmateně.

„Kaha si duma togó!“ Nebo-li: Povraždím vaše děti a starce! Na důkaz, že to myslím vážně jsem udělal dvě salta vřed a v letu vytasil obameče. Dopadl jsem asi metr před ně.

„Jaza kirš!“ Poslechli. Netušil jsem, že to bude tak snadno. Bylo mi jich i trochu líto, snadno mě mohli zabít, ale byli pověřiví a nesetkali se s nikým takovým, jako jsem byl já.

Zapískal jsem smluvený signál. Zanedlouho dorazili první moji lidé velice se podivujíc, jak se mi podařilo ty domorodce přesvědčit, aby se nechali svázat.

„Já jsem od přírody dobrák a oni to vycítili...“ Pokrčil jsem rameny nad neustálými dotazy nevěřících kumpánů.

„Dvacet chlapů bude eskortovat tyhle a zbytek bude do vesnice. Přivezeme si sebou nějaký kočky!“ Musel jsem motivovat reptající mužstvo.

Vydali jsme se dál a skutečně jsme brzy narazili na slabě chráněnou vesnici. Stačilo pět výstřelů z mušket a kořist byla naše. Nechal jsem, ať se chlapi vyřádí na místních holkách, už se jim to po tom měsíci abstinence tlačilo na mozek. Sám jsem si nechal předvést náčelníkovu dceru a docela se s ní pobavil.

XXXXX

K večeru jsme byli i s kořistí zpátky u lodi. Nechali jsme tam jen staré a mrňata do pěti roků. Nikoho jsme zbytečně nezabíjeli, za pár let se pro ně vrátíme. Dobrý hajný dbá, aby si nevymlátil všechnu zvěř o prvním honu.

Ještě dva nájezdy jsme učinili na zdejší pobřeží s podobným výsledkem, zemřelo jen třicet chlapů.

Z toho jsem tři nechal nabodnout na kůl a dva se povraždili kvůli kořalce.

Zdejší oblast byla na černé zlato dosti vydatná, ale já jsem se už těšil, až si vyslechnu Izákovy novinky. Nemohl jsem se dočkat, až uvidím toho prohnaného psa, a co mi řekne. Chvátal jsem zpátky domů a těšil se z kořisti, co nám vynese. Celkem jsme pochytili tři stá padesát silných chlapů, přes dvě stě ženských, pak nějaké odrostlé děti, ty jsem však ani nepočítal.

Cesta zpátky nám trvala měsíc a půl, protože jsme v bouři dost trpěli. Nějaké zboží jsme museli hodit přes palubu, ale i koberce z Arábie, co cestují z Evropy, se musely občas vyhodit, protože zplesniví a ty mají větší cenu než těch pár kusů černé.

XXXXX

S Izákem jsme se přivítali více než srdečně.

„Tak co, ty honiči černejch bastardů?!“ Křičel na mně už z mola a já seskočil konečně na pevnou zem.

„Hovno, ty obřezaná kreaturo!“ Padli jsme si kolem krku.

„Mám pro tebe spoustu novinek.“ Pošeptal mi při tom.

„Jsem jedno veliké ucho.“ Usmál jsem se na něho. Izák se rozhlédl a řekl:

„Tady je těch uší příliš mnoho, všechno se dozvíš večer. Řeknu ti jen to, že jsem narazil na čerstvou stopu, Miguel právě na tom pracuje. Přijel si včas.“

„Tak to je dobrá zpráva, já jsem zase přivezl spoustu kvalitního zboží. Jsou to nádherní chlapi. Jeden bude mít cenu sedmi liber!“

„Sedmi?“ Podivil se židák. „To je hodně, objevil si nová loviště?“

„Ne, ale natáhli se tam noví příchozí z vnitrozemí a jsou to silný, pěkně rostlý kusy. Sedm liber za jednoho, pojď se podívat.“ Vyzval jsem Izáka na loď.

„Fuj, to je smrad!“ Zaklel Izák, když opatrně přeručkoval přes sklopený můstek.

„No no, koukám, že jsi nějak odvykl poctivému řemeslu. Budu tě muset někdy vzít s sebou!“ Plácnul jsem Žida po zádech.

„No to určitě, já jsem poctivý bankéř a mám pořád mořskou nemoc...“ Promptně se klidil z paluby.

„Vytáhněte je!“ Poručil jsem bocmanovi.

Zboží se muselo rychle vyložit, podpalubní prostor byl malý a už docela zapáchal. Konečně se na světle objevila první hlava. Byl to celkem urostlý mladík. Když jsme je chytali, byli sice v lepší formě, ale v ohradě dostanou výživnou stravu, tak se dají rychle dohromady.

„Za tyhle chceš sedm liber?“ Podivoval se Izák.

„Neboj, dostanou nažrat, taky nějakou děvku a budou jako dřív. Měl si je vidět v pralese!“

„Já bych ti za ně nedal ani tři libry.“ Procedil jen tak pod fousy.

„Protože seš Žid!“ Odpálil jsem ho.

„Ale nesmysl, bude tě to stát hodně peněz, než je vykrmíš. Chce to čas...“

Izák už mě těmi svými řečmi točil. Vytáhnul jsem bič a začal zboží popohánět.

„Do skladu, vodved'te je do skladu! Dělejte!“ A mrskal jsem bejkovcem po holých tělech černochů.

„Mám vás taky přetáhnout? Chlapi, neserte mě, dívky si užijete potom, teďka ještě máte práci, nebo himl si mě nepřejte!“ Přetáhnul jsem i dva lodníky, co jen tak lelkovali a čuměli na průvod.

XXXXX

Vykládka trvala asi tři hodiny. Mužstvo bylo nervózní, ale já jsem nepolevil. Chtěl jsem mít tovar pod střechou, a to rychle. Moc dobře jsem věděl, že teď budou všichni nejmíň týden v lihu.

Chtěl jsem taky vypadnout a podívat se za Izákem a hlavně za naším společným přítelem Miguelem, který, jak říkal Izák, někoho zpracovával. Nezáviděl jsem tomu dotyčnému ani minutu strávenou s tímto potomkem aztéckého kněze.

Domů jsem se dostavil pozdě večer. Byl to perný den, ale byl jsem zvědavěj, co už se Miguel dozvěděl.

Scházel jsem do sklepa našeho společného domu, kde měl Miguel „kancelář“. Už z dálky jsem slyšel ten hrozný jekot.

„Ženská, hmm.“ Prohodil jsem udiveně, když jsem scházel po schodech dolů. Ženské kvílení si s ničím nespletete. Chlap ječí taky, ale takovým jiným tónem, brzo ochraptí a začne chrčít. Ženské, ty ne, ječí dlouho a víc to tahá za uši.

Otevřel jsem dveře a zůstal stát jako opařený. Ne, že bych podobnou scénku už neviděl, neudivilo mě to, že na skřípci leží nahá ženská a ani to, že má na sobě spoustu popálenin od žhavých kleští. Spíš mě dostalo to, kdo tam ležel. Byla to Elizabeth. Ti dva si mého příchodu, zdá se, nevšimli a tak jsem zjistil, že i Izák, který se více méně vždy držel stranou od takových metod, docela zručně Miguelovi asistoval.

„Elizabeth...“ Pravil sladkým hlasem Izák. „... neblbni, ještě se to dá všechno vrátit. Můžeš se z toho dostat, Miguel ti připraví nějaké masti a budeš jako dřív... Stačí jen říct...“

„Né, neřeknu...“ Kroutila hlavou Elizabeth. Izák se podíval na Miguela a pak na mne.

„Kurva, mi nedali na závoru!“ Vydechl.

„Měli byste být opatrnější!“ Řekl jsem a vykročil pomalu k nim. „Překvapuješ mě.“ Dodal jsem a ukázal na Elizabeth.

„Je to děvka!“ Utrhnul se na mne Izák.

„Já myslel, že jsi zamilovaný...“

„Byl jsem!“ Odsekl nevrle.

„Takže, opět tu zvítězila ta známá židovská chamtivost a touha po penězích?“ Dál jsem si z něj utahoval.

„Neser mě Vernere, jen kdybys věděl... To ona na nás nastražila past!“

„Opravdu?“ Došel jsem k ní a se zájmem si prohlédl Miguelovo dílo. Byla to radost pohledět. Miguel stimuloval všechny důležité body a někde improvizoval pro větší efekt kleštěmi.

„Dobrá.“ Pochválil jsem domorodce. Ten se jen mírně uklonil a dál nás sledoval, čekal, jak se věci vyvinou. Byl to dobrý služebník, ani nechtěl moc peněz. Byl jen rád, když měl pravidelné zákazníky a o ty nikdy nebyla nouze.

„Tak, Elizabeth.“ Začal jsem mírným hlasem mluvit k ženě a držel ji jemně za ruku. „Kdo je ten náš neznámý, řekni mi to. Nedělej si to těžší...“ Dál jsem ji hladil. Oba, Izák i Miguel mě napjatě sledovali. Chyběl jim takový ten osobní lidský přístup. Chtěli jméno a na nic jiného nehleděli.

„Když nám ho povíš, tak já ti slibuju, že se ti nic nestane a že tě od něho ochráníme. Pán Modré růže ti nic neudělá. Dostaneme tě do Evropy, staneš se bohatou komtesou a on tě nikdy nenajde.“

„To nejde...“ Zasípala Elizabeth. Měla toho dost a potřebovala oddychový čas.

„Proč to nejde, řekni nám alespoň tohle.“ Naklonil jsem se nad ní.

„Ne, to nejde...“ Vzdychala.

„Nejde? To má takovou moc? Myslíš, že tě neochráníme. Dyť je to jen obyčejný šmírák, i mezi lidmi se bojí jít. Najímá si jen ostatní, nikdo ho nezná. Když ho zabijem, kdo se to dozví? No tak, nebud hloupá.“

„Ne, to nejde.“ Neustále opakovala svou. Normálně by mě to rozčílilo, ale tady zůstal rozum stát. Postrádalo to logiku.

„Proč by takhle někoho kryla?“ Vzal jsem si Izáka i Miguela stranou. Miguel klasicky mlčel, nezajímalo ho to. Cítil se jen provinile, že z Elizabeth pomalu vyprchával život a my pořád nic nevíme. Ale vinu jsem nedával Miguelovi, to Izák hnal věci moc dopředu a nenechal vyslýchanou odpočinout. Takové tempo může unést dvacetileté tělo, ale padesátileté ne.

„Znovu si shrňme, co víme...“ Vybědnuj se Izáka.

„No...“

„Především, jak si přišel na to, že nás udala ona?“ Ukázal jsem prstem na skřípec.

„Protože se mi hrabala ve věcech.“

Hrabala ve věcech? To ale ženský občas dělaj, Izáku.“

„To jo, ale tahle šla mnohem dál!“ Nedal se odbýt, nechtěl vypadat za blbce a proto rychle vyklopil, co věděl. Řekl, že Elizabeth nechal nějakou dobu sledovat, jestli prý nemá milence, ale žádného nenašli. Zato se často scházívala s divnými lidmi, s novými, kteří měli na starosti to mučení a kteří tenkrát na nás nachystali past. Vždy se dlouho radila se svým bratrem a pak hupky šupky za vrahounama.

„Že by to byl někdo z těch novejšch lumpů?“ Zamyslel jsem se nahlas.

„Možná.“ Odvětil Izák. „Ale kerej?“

„No.“

„No to se z ní snažím dostat, ty chytrej! Je totiž možný, že žádnéj Samuel Hordy už nežije a že ho zabila ta nová banda a teď z něho těží. Podplatili Elizabeth a ta jim dělá spojku. Musíme zjistit, kterej parchant to je a pak ho sejmout.“

„Počkej, počkej. Pokud vím, tak ta takzvaná „nová parta“ tu už je hodně dlouho. Jsou to jen chlápci, kteří se moc neukazují a kteří spíš jezděj a ovlivňují dění v dalších městech tady na Západě. Taky jsou ve spojení s anglickým králem a s holandskými městy.“

„Proto se jich bojí, nechce říct, kdo to je. Bojí se, že by si ji mohli najít.“

„To si nemyslím, takhle zřítit ženskou nikdo jinej neumí, než Miguel.“ Otočil jsem se na velekněze, jak jsem mu někdy říkal. Miguel se jen lehce uklonil a nic neřekl.

„Já se jí na to ještě jednou zeptám, vy držte hubu.“ To slovíčko „vy“ platilo jen na Izáka, protože jsem věděl, že Miguel se na nic ptát určitě nebude.

„Tak Elizabeth, proč nám nechceš říct o koho se jedná? Myslíš si, že by tě v tý Evropě mohli vyčmuchat?“

Elizabeth zakroutila hlavou.

„Né, tak čeho se proboha bojíš?“

Zase to kroucení hlavy a žádná odpověď. Nechápal jsem to, něco tu nehrálo, každý normální člověk by už dávno spustil... Každý by prásknul svého kámoše, nebo parťáka, aby tohle ukončil... Napadla mě jedna zvlášť zajímavá myšlenka, kterou jsem tu ale nemohl hned vyklopit. Chtěl jsem se nejprve ujistit, jestli mé uvažování je správné.

„Tak Elizabeth, mě něco napadlo...“ Otevřela na mně jedno oko, druhé měla zalité krví. „Nemůžeš nám to říct, protože to nejde. A ne kvůli tomu, že by ses bála, že tě dostanou tady nebo v Evropě. Je to tak?“

Kývla, sice neznatelně, ale kývla. Musel jsem opatrně postupovat dál. Izák na mne nechápavě čučel, ale Miguel měl takový podivný výraz, jako by tušil, kam mířím.

„Neřekneš nám to, že by ses jich bála, to ne. Ale nechceš nám to říct proto, že ty se o něj bojíš. Je to tak?“

Elizabethino oko se dokořán rozevřelo. Už jsem věděl, že mám pravdu. Uhodil jsem hřebíček na hlavičku. Měl perfektní krytí, už jsme ho jednou chtěli zmáčknot. Vzpomínám si, že když přijelo zboží z Afriky, tak si ho šel vždy prohlédnout a vlastně zkontrolovat. Protože On nás zaměstnával a On měl v rukách půlku dovozu černochů z Afriky. On, nenápadný, ale i všudypřítomný, kluzký jak úhoř, krutý i milující, tichý, ale i výmluvný. Pán ze Západního břehu, tehdy ještě anglických kolonií. Nenáviděný i ctěný, slavný i neznámý.

„Smutný Harry.“

Izákovi spadla čelist a Miguel se poprvé za celý svůj život usmál.

„Tvůj bratr.“

„Né!!!“ Zařvala Elizabeth a napnula provazy na skřipci. „Jeho ne! Mně zabijte, ale jeho nechte být!“ Sadisticky jsem se ušklíbnul.

„Mohla sis ušetřit trápení, teďka je pozdě.“

„Zapřísahám vás, nechte ho být!“ Křičela dál Elizabeth.

Vzal jsem Izáka za rameno a celého zmateného ho dovedl z cely.

„Pošli chlapy pro Harryho, popovídáme si.“ Řekl jsem Jamesi Kurtonovi, mému dělostřelci, který jak věrný pes čekal za dveřmi. Kývnul, ani se na nic neptal a zmizel.

„Jak... jak tě to napadlo?“ Koktal překvapený Izák.

„Přivedl si mě k tomu vlastně ty.“ Pokrčil jsem rameny.

„Já, jak to?“ Podivil se.

„No, všechno se to kolem Smutného Harryho motalo. Elizabeth, Linda, Jonathan k němu často chodili a hlavně k němu do výčepu lezly ty jeho spojky. Všechno mi to došlo až nyní, pomohla mě k tomu nejvíc ona...“ Ukázal jsem na skřipec, kde ležela napnutá a polomrtvá Elizabeth. Vedle ní stál Miguel a čekal na rozkaz.

„Co s ní uděláme?“ Zašeptal pobledlý Izák.

Jenom jsem se zatrpkle usmál a řekl:

„Počkáme až přijde šéf Modré růže.“

xxxxx

Samuel Hordy alias Smutný Harry přišel a hrozně nahlas se divil, proč ho moji muži takhle pozdě v noci vzbudili.

„Musíme si popovídat, šéfe...“ Řekl jsem nic nechápajícímu Samuelovi.

„Popovídat? O čem? Proč jste mě zavolali a kde je moje sestra?“ Rozčiloval se dál chlapík a já si ho se zájmem prohlížel.

Tak tohle má být šéf obávané Modré růže, před kterým se klepe celý Západ tohoto kontinentu a kterého si touží získat anglický král a půlka Evropy... Připlešatělý malý chlapík, ruce věčně mokré od nádobí. Neustále oblečen do pracovní zástěry a špinavé košile.

„Hrozně by mě zajímalo, jak si se takhle vysoko vypracoval?“

„Hostinského může dělat přece každý!“ Pitvořil se Samuel. „To není nic těžkého, stačí mít dobrý ceny a poctivé porce a to já mám! Někdo si snad na mne stěžoval?!“ Kroutil se dál mužík a já se podíval na Izáka.

Oba jsme se na sebe usmáli.

